

Đàn bà

Tuần báo xuất bản ngày thứ sáu

NAM THU 5 — SỐ 196 — 14 MAI 1948

MỖI SỐ 0\$20

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về :

LA DIRECTRICE DU
Tuần-Báo Đàn-Bà
76, WIELE — HANOI

BẢ THÁNG 2\$50
SÁU THÁNG 5.00
MỘT NĂM 10\$00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

nhân cuộc thi làm bếp vừa rồi ở Phủ-Lý
NGÀY XƯA ĐÃ CÓ LẦN NGƯỜI TA ĐỊNH ĐOẠT

**một ngôi chí-tôn và một
ngôi mệnh-phụ theo cái tài
bếp nư'óc của... ngu'ò'i đàn bà**

HỒM chủ nhật tại Hà-Nam đã có cuộc thi làm bếp giữa các nữ sinh trường tỉnh. Tất cả có 48 cô dự thi chia làm 8 lớp, mỗi lớp 6 cô, số tiền mua thức ăn nhất định là 1\$80 còn gạo củi do nhà trường phát cho. Không lớp nào được mua quá số tiền 1p 80. Chủ ý ban giám khảo muốn rằng với số tiền vừa phải các cô phải làm được một bữa cơm không cần cao lương mỹ vị, nhưng thơm tất ngon lành. Cái khéo của người làm bếp một phần lớn là ở điều đó.

NGOÀI việc nấu nướng ra, các cô còn phải thi cả sự bày biện mâm cơm sao cho ngon lành sạch sẽ và có vẻ mỹ thuật. Tóm lại cuộc thi buộc thí sinh phải có đủ điều kiện một người nội trợ lành nghề, không phải là một cuộc thi cái khéo lỏi từng món ăn một.

DIỄN ngay tại sân trường, trước mắt hàng ngàn bà con trong tỉnh và phụ huynh học sinh, cố nhiên cuộc thi không thể có sự « gà » của bà mẹ hay bà chị cả khéo léo. Đến những phép tiên màu nhiệm của nàng Cóc cổ-tích cũng chẳng thể thi hành được. Các nữ sinh tự tay dóm bếp, vo gạo, nhất nhất mọi việc làm lấy hết. Làm xong ban giám-khảo gồm có các bà vợ các công-chức trong hàng tỉnh di điếm nốt, định nhất, nhì.

MỘT cuộc thi làm bếp ở một tỉnh nhỏ nhưng trong nữ giới nó sẽ mang lại một tiếng vang to. Hơn nữa, nó là biểu-thị một cái khuynh-hướng tốt của trào-lưu phụ nữ hiện thời cũng như mấy năm về trước đây những cuộc thi sắc đẹp,

(xem tiếp trang 9)

TỪ KỲ NÀY « ĐÀN BÀ » MỖI SỐ BÁN 0p20

Chuyện Riêng

HỎI. Tôi yêu một người học trò nghèo, cha mẹ tôi không bằng lòng cho tôi lấy người đó, nhất định gả tôi cho một người khác có địa vị cao sang. Tôi không thể yêu ai ngoài người học trò kia được, tôi có nên viết thư nói thẳng với người kia rằng tôi đã có người yêu xin đừng cưới tôi không?

MỘT ĐỘC GIẢ

TRẢ LỜI. Có chắc chắn ở tình yêu của cô chứ? Cô tin được trái tim cô chứ? Cô tin rằng tình yêu của cô với người học trò đã đến cái độ bất diệt, không phải là một thứ tình lãng mạn rất dễ có ở tuổi gái ngây thơ chưa cần biết danh vọng tiền tài chứ? Nếu cô tin chắc như thế cô cứ cương quyết bày tỏ với cha mẹ, chịu sự ghét bỏ của các người rồi thấy tình yêu cô kháng khí, các người ép mãi cô không được thì cũng phải thôi, chứ cô đừng nên viết thư cho người có địa vị cao sang nọ. Làm thế táo bạo quá mang tiếng không tốt cho cô, lại mang tiếng cả cho cha mẹ cô nữa.

Nhưng một lần nữa tôi khuyên cô nên suy tính cho kỹ trước khi nhất định chung tình với người yêu kéo rồi sau này cô lại ân hận.

HỎI. — Năm lên 6 tuổi, nhà tôi đã nhận lời gả cho con một nhà trong làng. Đến năm 17 tuổi thì tôi về nhà chồng, cưới được hai hôm, chồng tôi theo chú ruột vào Saigon làm ăn đến nay đã sáu năm. Thư từ không gửi cho tôi bao giờ chỉ gửi về cho bố mẹ chồng tôi thôi. Còn tôi thích thoả cũng có gửi thư vào thăm.

Nay chồng tôi về mang theo một người vợ khác cũng người bắc; cả nhà chồng ra điều quý - trọng,

ngang nhiên coi người đó là vợ chính thức của chồng tôi, còn tôi thì không ai dă động đến nữa. Chồng tôi cũng thờ ơ coi tôi như một người rưng. Trông thấy thế tôi đau khổ lắm nên bỏ về nhà cha mẹ đẻ tôi. Vài hôm sau mẹ chồng tôi sang không biết to nhỏ với mẹ đẻ tôi ra sao, rồi gọi riêng tôi bảo là gầy ở nhà mẹ đẻ tôi ít lâu rồi chồng ôi và vợ lẽ sẽ sang đón. Tôi ở lại 6, 7 hôm không thấy gì, còn mẹ tôi thì cứ giữ tôi ở nhà. Không nhận được, tôi lên mẹ tôi sang nhà chồng thấy cả nhà đang hội họp ăn uống, cả người vợ mới của chồng tôi và chồng tôi đều có mặt. Tôi bắt vấn nhà chồng và chồng tôi về cái địa vị của tôi bây giờ ra sao, nhắc lại nhời hứa của mẹ chồng tôi bữa nọ thì cả nhà chồng tôi xúm lại lằng mọ tôi đưa cho tôi xem tờ giấy ly-hôn mẹ tôi điền chỉ tự nhận rằng đã lấy tiền nong bồi thường rồi và con gái cũng đã về nhà. Tôi chết cay chết đắng, trở về hỏi mẹ tôi tự sự. Mẹ tôi bảo rằng mẹ chồng tôi đồ đành nói người vợ mới của chồng tôi giàu lắm, nếu có cái gì cho nó biết rằng tôi và chồng tôi đã ly - hôn thì nó bỏ tiền ra mua nhà lại ruộng đáng bạc vạn đứng tên chồng tôi ngay. Rồi dăm bữa nó vào Saigon thì cái cửa ấy tên chồng tôi tôi được hưởng chứ nó với chồng tôi là vợ chồng tạm bợ không ăn đời ở kiếp được. Bà lại bày mưu cho mẹ tôi ký giấy ly hôn cho nó tin và muốn cho mẹ tôi tin bà đưa cho mẹ tôi hai trăm bạc của chồng tôi biểu riêng mẹ tôi như trong giấy thì nhận là tiền bồi thường.

Nghe câu truyện tôi chết đứng cả người vì tuy ở chốn quê mùa nhưng tôi cũng biết ít nhiều nghĩa lý dù nhà chồng tôi có thực âm mưu như thế thì tôi cũng đau khổ vì có người chồng bên hạ. Song tôi xem chẳng phải họ âm mưu hại cô kia mà chính là họ hại tôi rồi, bởi từ hôm tôi bị họ lằng mọ đến nay, không một ai bên nhà chồng qua lại nhà tôi nữa.

Vậy trước tình thế ấy tôi nên xử trí thế nào? Cái giấy tự thuận ly hôn mẹ tôi viết có giá trị gì không? Cưới tôi có giá thú có nộp cheo trong làng. Nếu làm ra thì mẹ tôi có lỗi gì trong sự viết giấy ly hôn

không? Tôi có nên mang chuyện này mà làm toang ra cho cả người đàn-bà kia biết rõ dã tâm của nhà chồng tôi không?

TRẢ LỜI— Cái giấy ly hôn của mẹ bà ký nhận không có giá trị gì trước pháp luật cả, muốn sự ly hôn hợp pháp đôi bên vợ chồng phải thuận ý xin, chứ cha mẹ không có quyền gì viết giấy ly hôn cho các con, hay xin pháp-luật ly hôn các con được. Vậy muốn ly dị, bà cứ làm đơn thưa, trong đơn cũng nói rõ tại sao mẹ bà đã viết tờ giấy ly hôn lạ kỳ kia.

Tôi cũng nghĩ như bà là sự âm mưu của họ cốt hại bà chứ không phải hại người đàn bà giàu có họ tuy rằng giả thuyết sau này cũng có thể có được. — Nếu hai người kia tất họ phải nói đón với bà trước và chồng bà bao năm xa cách vợ, khi về tất cũng phải có một đôi câu trò chuyện phân giải với vợ. Sự im lặng của chồng bà trong mấy năm trời xa cách không hạn hỏi thư từ cho bà càng tỏ rằng đối với bà hẳn không còn tình ái gì.

Vậy cuộc nhân duyên của bà quyết là phải dở dang thì bà cũng đành tâm không ân hận: làm dâu con một gia đình bất lương, làm vợ một người đen bạc như thế không có hạnh phúc gì. Bà nên nhân dịp này chồng bà và vợ mới còn ở nhà đầu đơn ly dị và xin bồi thường. — THU LINH

MÙA HÈ NĂM 1943

Bản hiệu đã sửa lại các kiểu sandale về vụ hè này, rất nhẹ nhàng lịch-sự và thanh-nhà «dị thường» khắp các nơi chưa đâu có, kiểu mới lại bền nhất Mong Quý Bà Chiếu Cổ

maison

QUÊ LAM

n° 6 rue de la Laque
HANOI

ĐÀN-BÀ BẮT ĐẮC DĨ PHẢI

tăng giá thêm 5 xu nữa

Theo nghị định của quan Thống-sứ Bắc - kỳ ngày 17 April 1943, giá các báo hàng ngày ở Bắc-kỳ bắt đầu từ 1er Mai 1943 tăng lên một hào một số.

Còn đối với các báo hàng tuần, chánh phủ vừa có lệnh không cho dùng giấy nhật trình nữa, để giấy ấy cho các báo thông tin hàng ngày.

Tất cả các báo ở đây xuất bản theo thể tạp-chí chỉ được dùng giấy in thường (papier impression) mà số giấy in thường này cũng hạn chế; mỗi số báo chỉ được dùng một số giấy nhất định do Hội đồng coi về việc giấy cấp cho. Nếu thiếu, thì dùng giấy dó (papier artisanat) Giấy in thường mua rất khó, giấy dó lại đen và chỉ làm khổ nhỏ thôi, không in được mười sáu bát hay 8 bát như giấy nhật trình (papier journal)

Đã vậy, cả giấy in thường và giấy dó đều đắt gấp ba gấp bốn giấy nhật trình. Giá giấy đắt, lại công in cũng đắt hơn, ĐÀN-BÀ dù hết sức trù liệu cũng không thể nào mà đứng được, nếu cứ theo giá 15 xu hiện giờ.

Cho được giữ vững tình thế bản báo bắt buộc phải tăng giá. Vậy từ kỳ này, ĐÀN-BÀ sẽ bắt buộc phải bán mỗi số 0p20, ba tháng 2p50, sáu tháng 5p00 và một năm 10p00.

Xin các bạn xé cho và vui lòng giúp cho tờ báo thân-yêu của các bạn trong lúc khó-khẩn vô cùng này. Đ.B.

Đời sống của phụ-nữ'

Từ khi nên phong - kiên đó thì cái không-khí phong - kiên cũng tan.

Những lệnh trên ném xuống, dưới cúi đầu theo không còn nữa. Người đàn bà dần dần thoát ra ngoài vòng « đặt đầu gối đây » Tuy vẫn thuộc về gia-dinh, người phong - kiên đã ra khỏi ngưỡng cửa và tham-gia xã-hội.

Thực vậy. Phụ - nữ đã dự vào hầu hết các việc mà xưa chỉ dành riêng cho nam - nhi. Bây giờ có thể thấy người của chúng ta có mặt ở các nhà máy, ở các hầm mỏ, ở các đồn-diên, ở các rừng cao-su, hơn nữa, ở các sở công và sở tư.

Có người thuộc « dân thợ », làm việc cho lao - động giới. Có người thuộc « dân cô », làm việc cho trí-thức giới. Nhưng dù làm thợ, làm phu... hay làm nữ bác-sĩ, nữ luật-sư..., những bạn gái ở các giới khác nhau ấy, dưới mắt người có nhận-thức khoa-học đều rất có giá - trị. Vì họ đều là phân-tử xuất - sản, những người đã góp sức làm cho nhân - loại văn-minh hơn, sung-sướng hơn, xã-hội được tiến lên, tiến gấp lên và tiến mãi.

Sự ấy dĩ-nhiên. Trong những nước ở thế-giới đương dự-chiến, phụ-nữ, trừ một số ít ra trận chống quân thù, phải làm hầu hết những việc mà nam-tử không làm được, hoặc vì tại - ngũ, hoặc vì ở sa-trường, hoặc vì đã bỏ thân dưới những trận mưa bom đạn.

Nói vậy, tôi không có ý nói lúc này chị em chúng ta, ai cũng có việc làm và ai cũng dễ tìm việc đâu.

Thứ du-lich, các chị thấy rõ cả đời sống của phụ - nữ, dự ở ba phía: vật-chất, tinh-thần và đạo-dức. Đâu cũng đủ người làm rồi. Nên các chị đi xin việc, các chị sẽ dụng phải nhiều cửa đóng hoặc ít cửa mở mà nghề không nuôi nổi nghề.

Đây, vài kinh - nghiệm. Trong giờ này, một người đàn bà có lòng quá-cảm, có óc từng-trái, có nhận xét về thực-tế, thế nào cũng bắt chúng ta chú ý tới những nghề hiện chưa ngổn-ngang trên đường thế. Vì nhiều nghề khác nhau. Có những nghề dành riêng cho phụ-nữ. Có những nghề san chung cho cả đàn ông, đàn bà hoạt động. Ngoài ra, lại có những nghề mà phụ-nữ chỉ dự phần với nam-tử, hiệp-tác trong một phạm vi nào.

Người có kiên-thức lại phải biết rằng hiện ở xứ ta, vì ruộng đất tập-trung nên một phần đông chị em ở thôn quê không việc đều làm mò ra tỉnh kiếm ăn.

Lũy tre xanh dưới họ nhưng nhà máy cũng không dung họ. Bị hất ra đường cái, đôi họ lang-thang ở vỉa công, ven hồ.

Giữa khi ấy những nhà tiểu-công-nghệ và thủ-công-nghệ vẫn tập-nập người làm, vì trong thời kỳ chiến-tranh, ngoài những kỹ-nghệ nặng, những kỹ - nghệ nhẹ nào thuộc ngành chiến-tranh vẫn bán được hơn ngày thường.

Những người không việc ở quê ra tỉnh lại sung vào đội quân thất-nghiệp rồi dần dần sa-ngã xuống hạng giang-hồ.

MỘNG-SƠN

Đại-lý nào từ tết chưa gửi RELEVÉ về, xin kíp gửi ngay cho. Nếu không bản báo sẽ đình việc gửi báo tiếp, và nhờ nhà chuyên-trách đòi hộ.

(Tiếp theo và hết)
Cử tọa đều sững
sốt. Thái-Hậu tái
cả người Nhưng
biết làm thế nào?

NGƯỜI THỢ

CHỦ A ĐỒNG-HỒ

TRUYỆN NGẮN TRIẾT - LÝ của GUY DE POURTALES

Thần số mệnh đã ứng vào lời ca của con chim. Nhà vua sung sướng quên cả lễ nghi chạy lại hôn tay con gái bác thợ đồng hồ, lúc đó đứng nép ở một góc phòng khuất nẻo.

Ba ngày sau thì cử hành lễ cưới, dân chúng hết sức vui mừng và bác thợ đồng hồ được phong làm 'thượng thư coi bộ « Đồng hồ »' một bộ vừa mới lập trước lễ cưới một lúc. Nhưng câu chuyện không phải đến đây đã hết, các bạn ạ. Bởi vì từ khi có bộ « Đồng hồ », để bác thợ nay là quốc-trưởng giữ chức thượng-thư thì mọi việc trong nước thay đổi hẳn, thay đổi một cách rất mau chóng.

Từ hôm sau bắt đầu một kỷ nguyên mới gọi là kỷ nguyên. Đồng Hồ Quan thượng-thư bộ Đồng Hồ ra lệnh bắt buộc tất cả các đồng hồ tư gia đều thuộc quyền khám xét của nhà nước. Mỗi người dân dân ông hay dân bà phải có ít nhất hai chiếc đồng hồ và mỗi tuần phải mang đồng hồ đến phòng việc kiểm soát để thử máy móc. Hàng trăm nhân viên trong bộ đồng hồ phải đi khắp nước thanh-tra mọi việc xem có làm đúng giờ giấc không? Thôi thì từ đó các cửa hàng, xưởng thợ, phòng giấy mở cửa đều nhau tằm tấp từng giây. Không còn những ông thông, ông ký có việc bất thường đến sở chậm mươi lăm phút nữa và cũng chưa bao giờ người ta lại thấy xe thư ngựa trạm khởi hành đúng giờ như thế! Máy bác thợ

quét đường cũng không còn đứng chống cán chồi tán róc với mây mù canh công.

Ngoài đồng, nông-phu theo hiệu còi thổi mà làm việc. Nhà binh cũng điều-khiển ác-ê theo chiếc kim đồng hồ. Tóm lại, công việc làm lụng, sự chơi bời, giải trí cho đến cả giờ ăn giấc ngủ của dân chúng cũng đều ầu díp với sự cắt đặt của bộ Đồng-Hồ. Kể công việc bộ Đồng-Hồ cũng hữu ích: chưa bao giờ trong nước, nền thương mại và kỹ-nghệ, nhất là kỹ nghệ đồng hồ, lại có hồi toàn-thịnh đến thế!

Song le khắp dân chúng từ kẻ cùng-dinh đến đức vua đều bị một tai-nạn âm-ảnh. Tai nạn ấy là sự chán-nản.

Nhà vua đến giờ ăn mới được lui về cung, ăn xong lại vội vã ra chủ-tịch quốc-hội. Ngài ngồi chủ tịch mà ngài ngáp vắn, ngáp dài cho đến tối. Bà hoàng-hậu một mình vò võ trong thâm-cung, nhà vua hồ vờ đến cung là đã lẫn ra sập ngự mà ngủ, không có thì giờ âu yếm chuyện trò với hoàng - hậu. Ngài vẫn chưa có hoàng-nam. Bà Thái-Hậu đang rúc rích cười thầm đoán rồi đây hoàng-hậu cũng đến bị thất-hồi về tội không con!...

Một đêm xuân dầm ấm, trong cung điện nhà vua, người người đều say giấc, chỉ bà hoàng - hậu còn thao thức. Ngài mở cửa sổ trông ra vườn ngự-uyên lặng nghe tiếng họa mi lảnh lót trong đêm. Bà buồn-rầu lưỡng lự cái thời đi vắng, cái thời êm đêm, khuấy tay chạm khuấy tay chàng thợ đồng hồ tập việc. Nước mắt bà âm thầm rơi. Nào đâu những lúc đôi ghề liên nhau, những lúc nâng tiễn

chân chàng thợ tập việc ra tận gốc cây táo là nơi chàng buộc ngựa. Trước khi lên yên chàng còn cúi hôn tay nàng mỹ-nữ và hái trên môi nàng một cánh hồng tơ như chàng thương ví von. Kỷ-niệm êm đêm nay đã là hình bóng cũ. Hoàng hậu đột nhiên nức nở làm kinh động họa mi. Chim lên tiếng trong lời ca lảnh lót:

— Hỡi Hoàng-hậu thân yêu! Sao người thủy-lệ? Người khá không hiền? Người đã hái của ái-tình những cái gì mà ái-tình không thuê cho lời hai lần, sao?

— Có, ta có hiền cho nên ta mới khóc. — Thế người lại không biết rằng cây hồng kia mỗi mùa lại nở một cách khác sao? Hậu hãy bắt chước ta: Hậu hãy hát ca. Song cái nghệ thuật của ta không phải chỉ có nơi cuống họng, mà có cả nơi trái tim ta. Nghệ thuật của ta có ở cuống họng thì Hậu cũng có ở những ngón tay tiên; nghệ thuật của ta ở trái tim thì Hậu cũng có trong trái tim Hậu. Hậu hãy giữ gìn bênh vực lấy hạnh phúc của mình!

Họa mi lại lên giọng lãnh lút từ giọng nọ chuyển giọng kia đôi thay không ngọt. Khi thì nồng thắm ái ân khi thì nhẹ nhàng êm ái, lúc thắm thiết lâm ly lúc lại đồng đánh chanh chua như mĩa mai một kẻ thù địch vô hình ẩn náu đâu trong bụi rậm. Hoàng hậu hốt nhiên tỉnh ngộ. Ngai biết Ngai cũng có một kẻ thù địch không ai khác là chiếc đồng hồ tiên tri cầm cân này mực cho mọi đồng hồ trong nước. Lập tức ngai thấp nền nhẹ gót đến chỗ để đồng hồ thờ. Thân hình bé nhỏ của Ngai lọt thỏm trong ruột đồng hồ và đôi tay khéo léo của Ngai khẽ vặn dây cốt lại. Rồi chiếc đồng hồ tiên-tri trở nên bất động và như có một giây liên-lạc nhiệm màu, ngay lúc đó đồng hồ khấp trong nước đều dừng lại. Hoàng hậu rón rén lui về giường yên nghỉ!

Chà! Cái ngày hôm sau mới biến đổi làm sao! Nhà vua mãi 10 giờ sáng mới thức giấc và truyền lệnh lính hầu hưng diêm tâm vào tận long-sàng để Ngai ngự cùng Hoàng-hậu. Mặt trời đúng Ngọ Ngai chưa ra khỏi phòng. Chưa bao giờ Ngai lại thấy tâm-trí hân hoan như thế!

Ngoài thành phố, cảnh tượng còn lạ lùng hơn! Không phải ngày chủ nhật mà hầu hết các cửa hàng đều đóng. Ai cũng bàn chuyện rong chơi trong vùng quê thoáng thoát, ở quê thì bàn chuyện ra tỉnh. Hàng quán chật ních người ba hoa cười nói. Trái lại, trong bộ Đồng-Hồ thì lại hiện ra một cảnh điêu tàn nhện giăng cửa mố. Quan Thượng-thư tro troi đành chịu nằm bẹp xó giường.

Nhưng cũng từ đêm đó, từ đêm mà chim họa mi ứng điều mặt nhiệm cùng Hoàng-hậu, mang sự nhân du, sự biến đổi thăng trầm màu mè thì vị trí lại cuộc đời của dân chúng thì cái vui vẻ tung bừng như cũng trở về theo. Và từ đó thường thường người ta lại thấy Đức Vua đứng mơ màng bên khung cửa sổ. Một năm sau Hoàng hậu sinh hạ một Thái-tử. Rồi tuần tự sinh luôn 3 hoàng nam và một hoàng-nữ nữa. Dân chúng đều vui mừng.

Mấy vần thơ quê.

Chiều Quê

Khói chiều nhuộm bạc đầu cau,
Đường quê thưa-thớt tiếng trâu gọi đàn.
Buồn thiu trong mảnh ao làng,
Bè rau rút ngủ lá vàng heo-hoan.

Nhà Dột

Bốn bề gió lạnh vào thăm,
Ba gian nhà ướt biết nằm nơi nào?
Để ngấm thơ ở nơi nào,
Bảo cho ta biết ta vào trú mưa.

Ở Rơm

— Hôm nay rơm mới đầy nhà,
Em làm một chiếc giường ngủ cho anh.
Rơm ngà em bên chuang quanh,
Rơm mềm lót giữa, mời anh vào nằm.
— Giường em không chiếu không chăn,
Mà em mà ấm hơn rơm em ơi!
Vào đây em! Hãy cùng ngồi,
Mà nghe mưa rớt mái gôi thâu canh.
Đêm nay không nhớ thị - thành,
Bao nhiêu mơ ước tan - tành hư không.
Ước mình trong non rơm bông,
Tỉnh mơ còn ngát hương đồng trên da!

BÀNG-BÁ-LÂN
(Tiếng sáo diều)

Chỉ bác thợ đồng hồ tức quan cổ Thượng-thư là có ý buồn. Bác lui về chốn quê hương và đôi khi đọc câu: « Kẽ nào thức sẽ được chứng kiến cái giờ khởi-hành của mình » bác lại gật gù: « Câu phương ngôn vẫn đúng với khắp mọi người chứ phải đâu là ngẫu nhiên. »

Phải, đúng lắm. Chúng ta hãy thử đề chứng kiến cái giờ khởi hành của mình nhưng muốn được nếm mùi hạnh phúc thú vị ở đời chúng ta đừng sống quá mực thước như chiếc máy đồng hồ.

T. L. dịch.

Bổ-Chính

Trong bài phê-bình « Xuân-thu nhà-tập » ở Đan-bà số trước, thợ nhà in có xếp thiêu mây chữ: Maeterlinch, thiêu c (trang 3) và phục-cổ, thiêu cổ (trang 11), nay thêm vào cho đúng nguyên văn.

B. B. T. B.

10

ĐIỀU

răn bạn gái Mỹ

Một tờ báo lớn ở kinh thành Newyork vừa mở một cuộc trưng cầu ý kiến tất cả phụ nữ Mỹ châu về hôn-phận một người vợ. Có 9 triệu người dự. Đại đa số đều tán thành thập điều này:

1) Hãy ngoan ngoãn đối với chồng như lúc còn ở thời-kỳ vị-hôn.

2) Biết làm bếp giỏi.

3) Đừng bao giờ tin nhiệm quá về lòng chung-thủy của chồng.

4) Lúc nói chuyện với chồng chớ có eo sèo về tiền bạc.

5) Biết việc thế giới và có thể bàn chuyện năm-châu với chồng được.

6) Chớ bao giờ nói với chồng những tên đàn ông con trai lạ và bảo: « Lẽ ra tôi lấy anh ấy, ông ấy »

7) Chớ bao giờ nhận lời một người khác mời chồng khi chồng đi vắng.

8) Chớ có gọi giầy nói cho chồng trong giờ chồng làm việc để bảo phở chồng « Hôn mình nhé! »

9) Chớ gây những việc hoặc có những cử-chỉ làm chồng phải nghĩ ngợi.

10) Đừng bao giờ quá giận đến vứt đồ đạc vào mặt chồng.

Cô Trinh dịch

Làm cho các nơi giống và các giai-cấp đoàn kết với nhau đó là một khẩu-hiệu của Đại-Pháp

Sơn Tinh Đế

TRUYỆN DÀI CỦA TRÚC, ĐƯỜNG

(Tiếp theo)

TRẦN ở xóm Nam-Tràng, trên hồ Trúc-Bạch. Đã một lần, Thiện và Tú cùng đến thăm Trần, nên Tú còn nhớ rõ cái lối từ chỗ đỗ xe điện để vào chùa Châu-Long rồi men vệ hồ đi vào trong xóm. Xóm ở đây, tức là những phố biệt lập ra một khu, trên một mồm đất ăn ra hồ. Bây giờ, xuống xe điện rồi, Tú mới lại bắt đầu bối rối. Đến thăm Trần, lại đến có một mình, để hỏi về chuyện một người bạn của Trần, làm sao cho bằng ấy việc tuy có xếp-đặt đầy mà vẫn giữ được vẻ tự-nhiên, như không mà có, để Trần khỏi nghi-ngờ..., Nghĩ thế, Tú dừng lại một lát:

—Ừ, ta đến thăm Vi-kieu một lúc, rồi nhân tiện ta đến thăm anh Trần cũng được chứ gì!

Ý nghĩ «nhân tiện» ấy làm nàng mỉm cười. Vi-kieu ở phố Bonnet gần đấy. Tú chỉ có việc đi sang mé tay phải, đi vài chục thước nữa thì tới nơi ngay.

Trông thấy Tú, Kieu đang ôm con nhỏ, kêu lên:

—Gớm bạn gì mà mất mặt mấy tháng nay thế?

—Bạn việc của việc nhà loanh quanh chứ còn bạn gì?

Rồi Tú nhìn quanh quẩn:

—Anh ấy đâu?

—Đi đâu cũng chả biết nữa.

Tú cố pha trò một câu:

—Đi không để lại địa-chỉ?

Kieu cười rất vui vẻ:

—Đàn ông ai giữ được chân họ.

Rồi nàng lại nhìn bạn chăm chăm:

—Tú làm sao mà coi bộ ngờ ngác thế?

Tú gượng một nụ cười:

—Chả làm sao cả.

Kieu nguyền hán:

—Nói dối. Đi đâu lại đi có một mình?

Tú giật mình nhìn bạn, tưởng chừng bạn đã đoán được tâm-sự mình. Nhưng Kieu hỏi luôn:

—Thiện đâu? Bạn hẳn?

—Bạn tổ-tôm ở nhà.

—Thú nhỉ! Có một người chồng bạn ở nhà luôn luôn kẻ cũng thích... Chả bù với em.

Tú chềnh mảng:

—Chị thì làm sao?

—Chẳng hạn, chồng cứ quanh năm xuất đời bạn ở bên ngoài. Nhưng kia, chị ngồi chơi đã, làm gì mà cứ chân trước chân sau chỉ chực... chuồn.

Tú gạt đi:

—Thôi, Tú phải đi bây giờ. Có việc cần lắm.

Nói xong, Tú biết lỡ lời, lại phải chữa:

—Kề thì cũng chả cần lắm, nhưng thôi vào thăm anh chị một lát, rồi còn phải về kéo nhà em mong.

—Cho mong, hãy ngồi chơi đã. Sợ bạn nghi, Tú lại phải ngồi xuống. Kieu hỏi:

—Thế nào, ít lâu nay có bài thơ nào không?

Tú lắc đầu:

—Ồi chà! Bận cả ngày, thơ thần gì! Còn được một ít hồn thơ nào thì bay sạch vì những mùi bếp-nước.

—Người ta bảo chính những mùi ấy cũng ngu những ý thơ ở bên trong kia mà.

—Em thì em chưa tìm thấy.

Câu chuyện kéo dài đến mười lăm phút. Tú sốt ruột đứng dậy, Kieu tiễn bạn ra cửa rồi vừa nhìn bạn vừa cười:

—Hôm nay chị như người mất hồn. Không biết có ai mong đợi mà vội vàng hấp tấp thế?

Tú lại phải dấn lòng đứng lại:

—Ai mong đợi gì em. Chỉ có đi lâu thì sốt ruột đấy thôi.

Rồi buồn lòng nàng khẽ kiểm dăm câu chuyện bâng quơ nói với Kieu trước khi từ biệt bạn.

Không dám đi thẳng lối phố vào Nam-Tràng sợ bạn ngộ có nhìn theo sinh lòng ngờ vực chẳng, Tú lại phải vòng ra lối chùa Châu-Long. Nàng vừa đi vừa nhận thấy rằng cuộc đời hóa phiền-phức biết bao khi người ta phải làm một việc không được quang-minh cho lắm. Thì đấy, từ đêm hôm qua đến giờ, nàng chả đã phải dùng biết bao nhiêu tâm-trí rồi là gì. Nhất nhất nàng đều phải lo lắng, giữ gìn; nàng phải đề-phòng từ một bước đi trên đường, cho đến nụ cười câu nói của một người bạn

Nên dùng

NHÂN-TẠO

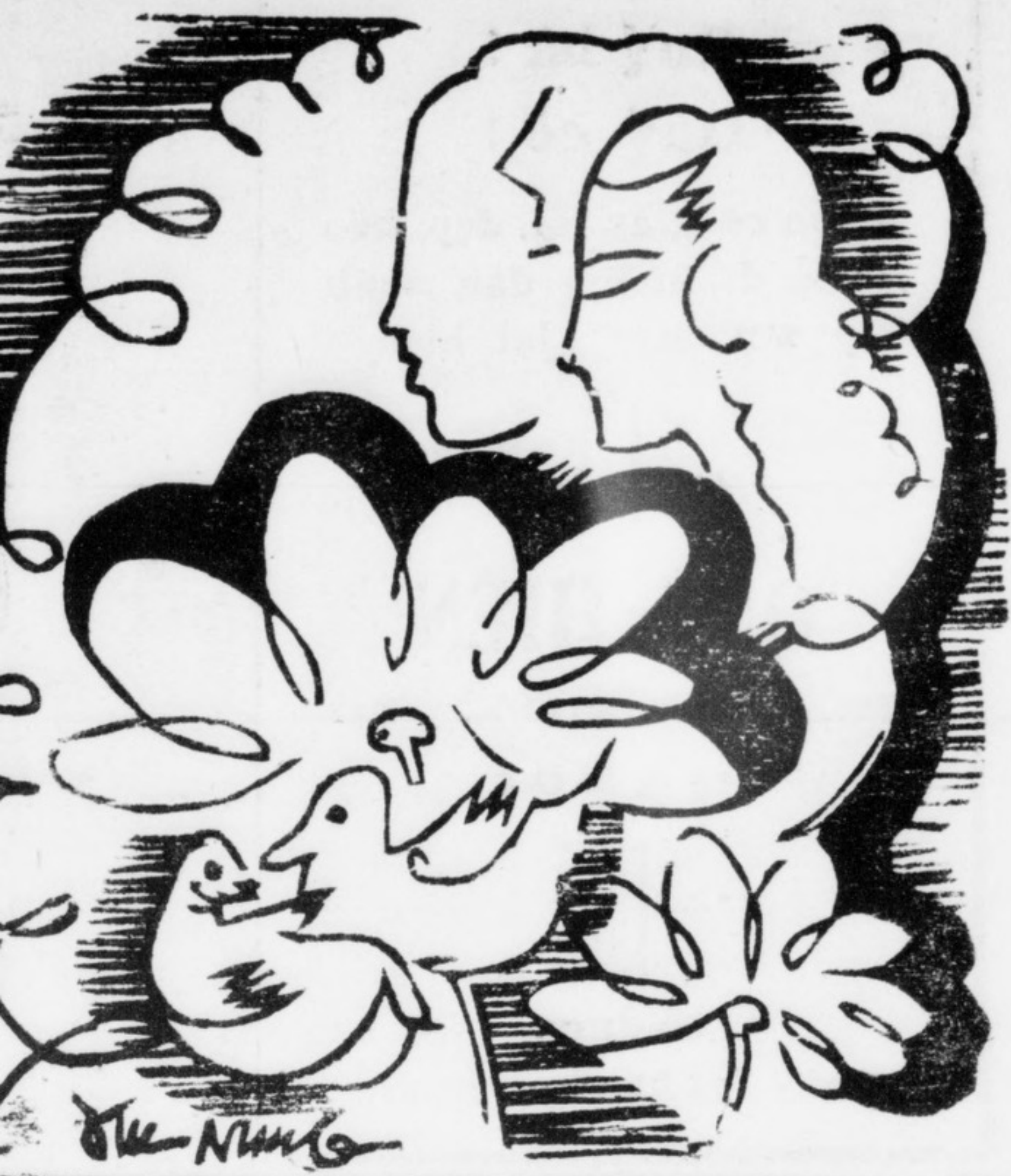
H U Y Ế T

Thứ thuốc bổ
huyết tốt nhất
của các bà
và các cô

Giá mỗi chai 1\$20

HỒNG-KHÊ DƯỢC-HÀNG

75, rue des Pantes — Hanoi

Đã gần đến nhà Trần, tự nhiên Tú chậm bước lại. Nàng cố kéo dài thì giờ ra trước khi đến cái phút « quan trọng ». Cứ nghĩ đến lúc giờ một ngón tay ra, gõ vào cánh cửa nhà Trần mấy tiếng, ấy là bắt đầu gây ra câu truyện quan trọng rồi. Bước chân mà nàng sẽ đặt qua cửa căn nhà nhỏ bé ở giữa phố kia sẽ là một bước quyết liệt. Nó dẫn nàng đến đâu? nàng cũng không dám suy nghĩ ngay lúc ấy nữa, vì óc nàng hoang mang, tim nàng đập mạnh, nhất là vì lúc ấy nàng đã qua cửa nhà Trần. Nàng liếc mắt nhìn vào thấy cửa đóng và trong khi óc nàng muốn dừng lại thì chân nàng lại cứ bước đi. Đã rồi lại rồi thêm, Tú có cảm tưởng hai bên hàng phố đều nhìn thấy cái dáng dấp của mình. Nàng bắt đầu thấy ngượng-ngịu, và muốn chần chừ cho được tự-nhiên hơn, Tú tự nhủ : « Ta hãy đi hết phố rồi trở lại cũng được cơ mà » Ấy thế là nàng rào bước đi, như một người đi có việc vội vàng. Kỳ thực lúc ấy, trời đã lấm tấm đổ mấy hạt mưa, hai bên hàng phố phần nhiều là những nhà đóng cửa im im, có ai chú ý đến

nàng đâu. Đến đầu phố, nàng đứng lại tần ngần nhìn mặt nước hồ Trúc-bạch xanh như màu cốm. Như thế để quyết định lấy một thái-tộ. Mưa mau bắt rồi, không có lý gì đứng ngắm cảnh dưới trời mưa nữa, lúc ấy Tú mới quả quyết đi trở lại đến trước cửa nhà Trần. Trời đổ mưa sập xuống, giải-quyết ngay cho nàng cái tâm-trạng bối rối ấy : không trù trù gì nữa, nàng dể ngay vào dưới mái hiên, và như sợ nếu ngần ngại nữa thì lỡ việc, nàng giờ tay gõ hập tấp vào cửa nhà Trần.

Thế là xong. Khi đã nghe rõ tiếng Trần ở trong nhà, hỏi « ai đấy? » nàng mới chắc chắn là không thể lùi bước được nữa. Cái tư-tưởng lùi bước thực có phảng-phất đôi lúc ở óc nàng trước khi nàng đến nhà Trần. Ừ, ngay những lúc ấy, nếu nàng muốn, nàng vẫn có thể quay trở lại, rồi mọi việc đều như thường cả. Nàng lại sống những ngày bình yên ở bên cạnh chồng con, để dành những hội tổ tôm, để ngắm những tủ chè, giá gương, để nấu mấy món ăn mà chồng nàng thích. Nhưng cái cảnh-tượng một người ốm, có lẽ bệnh tình nguy-kịch nữa cũng nên, mà người ấy lại là Hoài, cảnh-tượng rất có thể bi-thảm ấy cứ dúi bước nàng đi. Và lại, như trên đã nói, lòng bối rối, nàng chỉ thấy một tấm lòng thương yêu-ái nó khuyến khích nàng, che chở và bênh vực nàng.

Trần ra mở cửa, trông thấy Tú ngạc nhiên :

— Chị Thiện ?

Tú cố dấu vẻ hập tấp :

— Vâng, tôi lại thăm chị Kiều gần đây, nhân tiện rẽ vào thăm anh.

Rồi nàng tiếp theo :

— Trời mưa to quá !

Trần cười, nói đùa :

— Thế là chị đến trú mưa, thăm tôi chỉ là việc phụ mà thôi.

Tú lo lắng nhìn Trần, vì câu nói đùa của Trần có thể bao hàm một ý nghĩa khác :

— Tôi không biết chính hay phụ, chỉ biết rằng khi tôi đến thăm anh thì trời chưa mưa.

Trần lại cười ;

— Thế thì trời lại đóng vai phụ rồi, đàn bà vẫn hơn trời là vậy.

Vào đến trong nhà, Trần mời Tú ngồi, rồi lúc ấy chàng mới nhận thấy Tú đi một mình, bèn hỏi :

— Anh ấy lại không đi ?

— Nhà tôi còn bận.

— Bận ?

— Vâng, bận tổ tôm.

— Giờ mưa được ngồi đánh tổ tôm thì sướng thật ?

— Gì chứ cái ấy chẳng khó.

Trần lắc đầu :

— Thế mà khó đấy. Chứng cứ là tôi muốn nhàn mà không được nhàn. May mà chỉ đến bây giờ chứ sớm một tý nữa thì tôi đi vắng, mà muốn một tý nữa thì bắt đầu tôi lại chả.. không có nhà.

Tú để ý nhìn Trần thì quả nhiên thấy Trần còn mặc quần áo chỉnh tề. Nàng biết Trần mới ở ngoài về thật.

Nàng ngồi ghế đương đưa mắt nhìn quanh quẩn trong nhà, định tìm một câu mở truyện thì Trần nói :

— Chị tha lỗi, cửa nhà bẽ bộn vì vắng người đàn bà. Có một thằng nhỏ thì lại bận ở đằng kia.

Rồi như sự nhớ đến câu chuyện sai hẹn cuộc tổ tôm, tối hôm trước Trần hỏi Tú :

— Chả : anh chị giận tôi lắm. Tú cười :

— Ai giận anh.

Rồi nàng tiếp theo :

— Nhất là khi anh sai hẹn vì một bữa phạt.

Trần thở dài một tiếng.

Tú nêu ngay lấy tiếng thở dài ấy :

— Hình như anh đang buồn. Trần lắc đầu, mỉm cười :

— Không, có chuyện gì buồn đâu. Tú nhận ngay thấy cái cười của Trần là cái cười gượng và câu nói của Trần là câu nói dối. Lòng nàng càng như sôi lên. Nàng nâng chén nước lên môi, ngập ngừng một phút rồi đánh bạo :

(Xem tiếp trang 10)

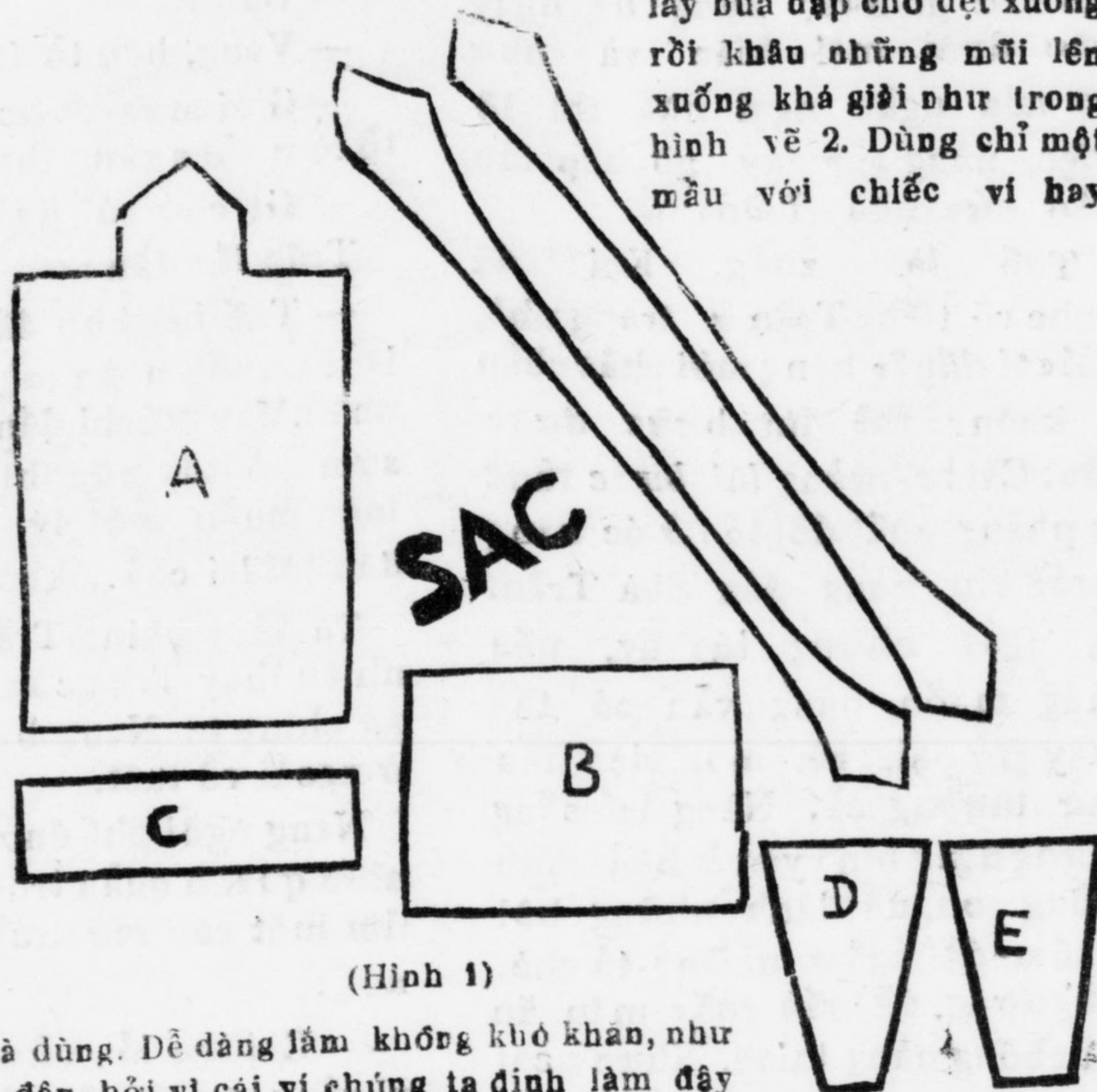
làm «sắc» lấy mà dùng

Không gì thú vị bằng khi chúng ta tự tay làm được một thứ đồ dùng, nhất là nếu sự làm lấy thứ đồ dùng ấy lại tránh cho chúng ta khỏi tốn kém. Ví dụ như năm nay, da cao, những chiếc ví đắt gấp hai gấp ba năm ngoái.

Cái ví đã là một món phụ thuộc rất cần trong y phục của chúng ta, không có không được và một cái ví đã cũ không đủ cho chúng ta ưng ý, vậy là m thể nào để dung hợp được nét tiết kiệm và tính thích lị h sự.

mà dân, thứ hồ nếp rất tốt mới được. Dán xong, có chỗ lũng nhùng rần reo, sẽ lấy cái kéo san ra cho thật phẳng. Bây giờ mới ráp các miếng phụ C, D, E. vào với hai thân ví, một công việc khó nhất khi làm chiếc ví. Bề gấp cái phần ruột hàng thừa

ngoài vào các miếng phụ lấy búa đập cho dẹt xuống rồi khâu những mũi lên xuống khá giải như trong hình vẽ 2. Dùng chỉ một màu với chiếc ví hay

(Hình 1)

Làm lấy ví mà dùng. Dễ dàng làm không khó khăn, như các bạn tưởng đâu, bởi vì cái ví chúng ta định làm đây không phải bằng thứ gia quý, tốt, có những đường nếp bằng kèn, cần phải có tay thợ chuyên môn mới làm được. Làm chiếc ví này vật - liệu của chúng ta chỉ là những miếng len dạ, nhung hoặc thứ vải giấy nào may áo còn thừa, ít vài lót trong, ít giấy bìa cứng dẹt giữa hay dẹt bằng thứ cói vắn dùng làm cốt mũ dằm. Như thế chúng ta sẽ có những chiếc ví đồng màu, đồng hàng với áo mặc hoặc màu tương phản rất ăn nhập với màu hàng áo, ví dụ áo màu xanh nước biển thắm ta cầm chiếc ví đỏ hay xanh tươi; ví nâu đi với áo xanh lơ, xanh lá mạ hoặc áo màu nhân nhật. Chỉ cần các bạn chịu khó, có hoa tay là các bạn có những chiếc ví rất lịch sự.

CÁCH LÀM — Những vật liệu đã nói ở trên. Trước khi cắt vào hàng, các bạn hãy ráp cái mẫu vào một miếng giấy bìa rất cứng. Kích thước dài ngắn, hẹp, lớn, các bạn đã lựa trước theo cái ví cũ của mình. Cắt những miếng rời ra như trong hình vẽ số 1, cắt đủ ra giấy rồi mới áp vào miếng hàng và cắt bằng một lưỡi dao rất bén hoặc kéo thật sắc để khỏi nhem nhò. Miếng A là lưng ví và cái đầu gấp về đằng trước, miếng B là miếng đằng trước, miếng C lót dưới nối miếng đằng lưng và đằng trước. D, E. là hai miếng bên cạnh, đầu to là trên ví, đầu nhỏ là dưới ví. Cắt hàng ngoài chiếc ví, song cắt sang đến cái dẹt và cái lót trong, miếng dẹt và miếng lót hẹp hơn hàng ngoài ví độ 1 phân ruột mỗi bề. Những miếng phụ C, D, E, chỉ cần lót bằng vải không thôi. Còn muốn ráp miếng lót dẹt, hàng ngoài vào với nhau thì dùng hồ

Quý bà !

Quý cô !

muốn có giày tốt, đẹp, bền và dễ đi, không đâu sánh kịp xin mời lại hiệu :

QUÊ - HIÊN

36, — Hàng Bò, — 36

HANOI

sẽ được như ý !

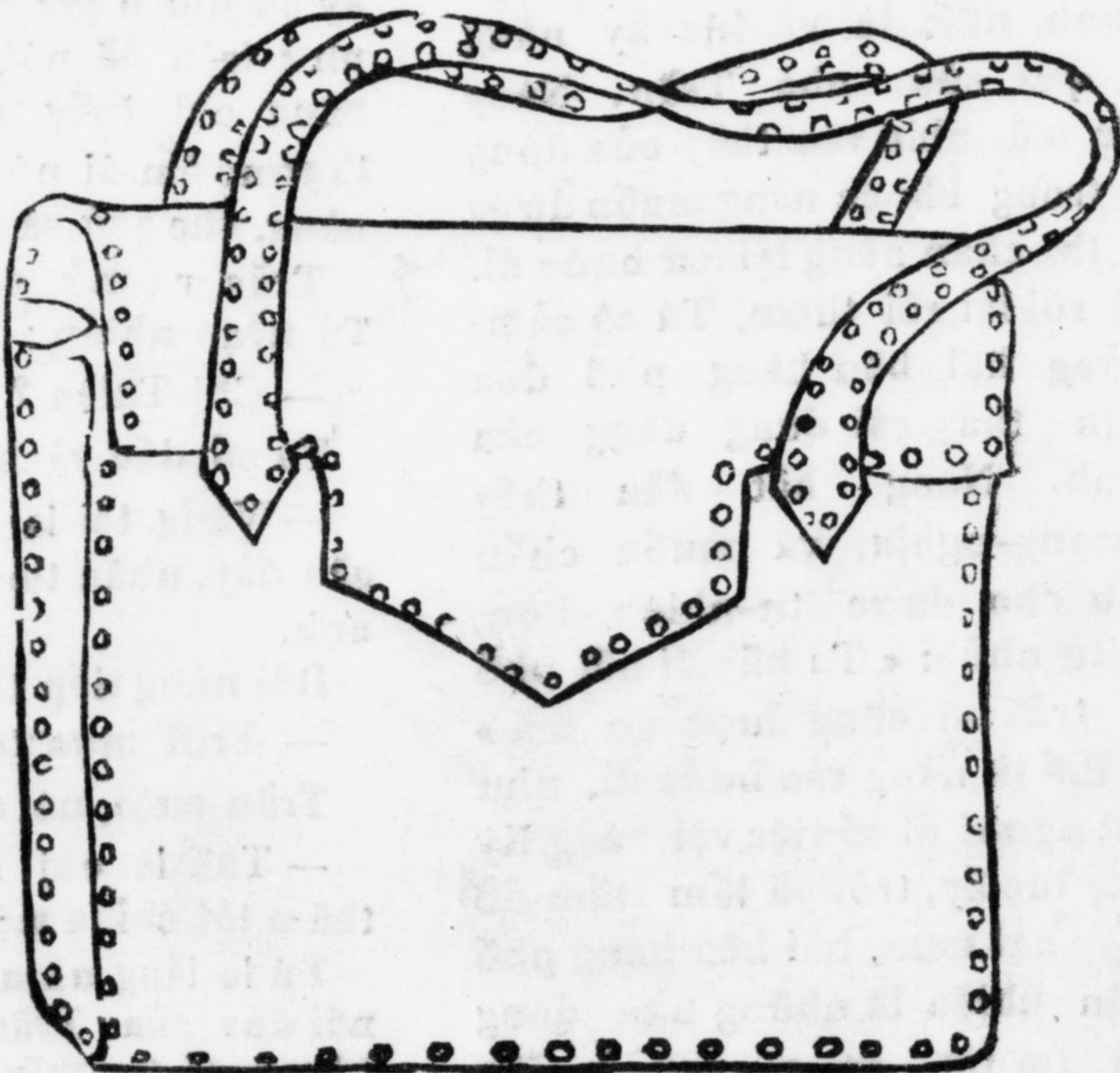
« CÔNG CUỘC XÃ-HỘI NÀO LỚN LẠO, CÓ Ý NGHĨA NHẤT HIỆN THỜI? CÔNG CUỘC BÀI TRỪ NẠN THẤT HỌC TRONG ĐỒNG-BÀO NGHÈO. MỘT MỤC-ĐÍCH MÀ HỘI T. B. H. Q. N. ĐANG GẮNG CÔNG THEO ĐUỔI.»

săm màu hơn cho nổi, chỉ cotton perlé rất to sợi Nam-dịch dùng làm chỉ khâu ví rất tốt.

Hai cái quai và khuy bấm cái ví nên đính trước khi dán dẹt và lót. Cả những cái túi con đựng gương lược cũng khâu vào lần lót trước khi dán ví.

Chỉ khâu ví nên vượt sấp cho se dề khâu cho dề. Thế là tốn công một chút các bạn đã có một chiếc ví uy không đẹp như của hàng nhưng cũng đẹp vì nó do tay các bạn làm ra.

D. HÀ

Hình 2

Ngày xưa đã có lần người ta định đoạt một ngôi chí - tôn...

(tiếp theo trang 1)

thi áo mai-lot đẹp ở ngoài bãi biển đã là biếu-thị cho cái tinh thần truy lạc của phụ nữ hồi bấy giờ. Chúng tôi hết sức ngợi khen các bà đốc giáo tỉnh Phủ-lý đã sớm có cái sáng-kiến biếu-dương sự bếp núc, đối với các nữ sinh, cho sự làm bếp cũng đang phải thi như một bài luận, một bài sử ký, tuy trong chương- trình các trường nữ học, môn học việc của nhà, bếp núc vẫn còn là môn phụ. Chúng tôi mong rằng các trường nữ học khác cũng sẽ mở những cuộc thi làm bếp như thế cho các nữ-sinh. Bởi vì ở xứ ta nên gifting phụ nữ chưa có những trường nữ công chính thức thì học đường phải đảm nhận lấy một phần trách nhiệm đào-luyện nữ sinh thành những người nội trợ thực nghiệm, trong khi các bà mẹ ở nhà đảm nhận một phần.

Không phải bây giờ sự làm bếp mới được biếu dương một cách công khai, được tổ chức thành cuộc thi cho bạn gái đua tài ganh khéo như các học trò thi lực-học trong trận bút trường văn đàn. Từ thượng cổ, nước ta cũng đã có những cuộc thi như thế chứng rằng tuy qua các thời đại người đàn bà không được ưu đãi như người đàn ông nhưng công việc chính của người đàn bà thì tự cổ chí kim bao giờ cũng được coi trọng. Đời Hồng-Bàng ta đã thấy trong một cuộc thi hằng năm dâng của ngon vật lạ lên đức Hùng-Vương, cỗ của An-Tiêm đã được chấm nhất trong mười tám cỗ thi của các quan lang, nhờ hai món bánh chưng và bánh dày của vợ chàng làm ra. Nhân đó mà chàng được đức Hùng-Vương tuyên rỗi ngôi trời (nếu chàng có sự âm mưu hãm hại của kẻ thù). Vận mệnh một nước

định đoạt theo một cuộc thi tài làm bếp, thực sự đồng chí tây không thấy bao giờ sự bếp núc lại có một địa vị quan trọng đến thế? Không trách ngôi vợ cả, vợ lẽ trong nhà cũng có khi phải định đoạt theo tài nấu nướng của hai bà. Thi đấy, Phạm-Công không biết phân ngôi cả lẽ cho ai, cho công chúa Trang-Hoa mà chàng phải ép lấy khi đi sứ hay cho Cúc-Hoa, vợ tẩm cám của chàng chàng phải mở cuộc thi thổi cơm giữa hai vợ, mà lại phải thổi bằng cây mía. Trong khi Công chúa ngồi mà khóc bên nồi cơm mãi chưa có lửa thì Cúc Hoa vừa nhai nha nhai mía vừa lấy bã mía mà thổi cơm. Sau cuộc thi Cúc Hoa lại giữ ngôi chính thất còn Công chúa dù là con vua nhưng không biết thổi nồi cơm thì cũng đành chịu thứ thất. Còn có sự biếu - dương nào tán tụng hơn cho người nội trợ như truyện đó nữa?

Đây là nói theo dã sử, theo cổ tích. Thực sự hiện thời nhiều làng, nhiều gia đình thôn quê vẫn giữ tục thi thổi cơm làm bếp. Ở làng mỗi khi có việc tế lễ long trọng thì lại có những cỗ dự thi của những người đến lượt phải làm. Tiếng người dự thi là đàn đình đàn ông nhưng cỗ nhiên mẹ hoặc chị hoặc vợ phải làm cỗ đó. Bưng cỗ ra đình các kỳ hào sẽ chấm xem cỗ ai khéo léo. Cỗ chấm nhất được dâng cúng Thần Linh. Được nhất cỗ trong làng là một điều hân hạnh danh giá không kém gì mua được chức xã, chức nhiều. Người được nhất có khi cũng khao bà con hàng xóm. Còn trong gia đình khi giỗ

tết to, có nơi người con trưởng không phải làm đủ cỗ mời họ hàng. Những con cháu, nhất là những nàng dâu con gái, phải làm cỗ tự nhà mang đến giỗ gọi là cỗ góp. Bà con họ hàng sẽ phê bình xem cỗ ai ngon khéo. Kề cũng là một tục hay vì ngoài sự ganh đua nó còn có một ý nghĩa thâm thúy: mỗi con tự tay làm cỗ bố mẹ chẳng là thành kính hơn sao!

Nhân tiện chúng tôi thuật lại cách thức nấu cơm thi của một bà lão lúc thiếu thời đã từng luôn luôn giết giải nhất trong cuộc thi cơm thi cỗ ở làng.

Bà cụ phải vo gạo ba bốn giờ đồng hồ trước và nhặt kỹ từng hạt tằm, mấy thóc. Đợi gạo khô rồi mới vắt nước chanh vào xoa đều hạt gạo nuôi nuột; trong khi ấy bà cụ đã đánh chiếc nồi đồng cho thực sạch và đem luộc rồi mới dùng để thổi. Bà cụ không dùng dưa cả xĩa cơm, sợ cơm sơ lỏng, dễ nát, toàn dùng dưa con để xĩa. Cạn nước lấy lá chàm hương dẩy lên trên, lấy rơm đốt chung quanh nồi. Phải tính giờ giấc thổi cho vừa lúc ngoài đình các cụ bỏ lão chấm thì thì cơm vừa chín tới bưng ra thì.

Thi thổi cơm được làm ở nhà thế còn thanh nhàn, nhiều nơi lại thi thổi ngay ở bếp đình, nào có thổi một nồi, mỗi người phải thổi hai, ba nồi một lúc, mà thổi toàn bằng rơm rạ chứ không được thổi bằng củi, đóm. Ấy thế mà cả hai ba nồi cơm đều ngon lành mới là tài. Lại có nơi thi thổi cơm ở dưới thuyền ngược gió bằng củi mục vớt dưới sông. Tuy là những cách thức cầu kỳ nhưng cũng có dụng ý thử tài người nội trợ dù không đủ vật dụng, dù có gặp lúc mái bếp tốc dưới trời mưa bão, hay gặp lúc eo lộn kêu con khóc, cũng có thể nấu chín nồi cơm!

THU-LINH

...và một ngôi mệnh-phụ theo cái
tài bếp nước của người đàn bà

Trả Lời Đẹp

CÔ THI (HANOI). — 1) Mặt một mí thì phải chĩa một mí chứ không có thuốc gì hay có cách gì chữa thành 2 mí được. Cô đã mất tiền toi cho Mỹ Viện đó vì Mỹ Viện nói láo. Và mặt 1 mí cũng đẹp chứ sao. Đánh lông mày thấp xuống, bôi đuôi mắt giải thêm, tức khắc trở nên đầm đuối mơ màng. 2o) Mỗi khi ở bếp ra chùi tay bằng Vaseline. Tới bôi tay bằng crème d'amande, tay vẫn đẹp như thường không bị việc nội-trợ làm đen, xấu. Lait d'amande dùng về buổi tối, hoặc những lúc xong việc bếp, sẽ giữ cho da mặt được tươi nhuận. Nhưng phải là những lait và crème d'amande thượng hạng.

CÔ THÚY (BẮC NINH). — Những hoa quả dùng làm mỹ phẩm thì nhiều lắm, khó kể hết. Hoa nào có hương cũng làm được. Còn quả thì như dưa chuột, dâu tây, cà chua đều ép lấy nước bôi da mặt, da trở nên mịn, trắng, sạch mụn. Giản tiện hơn hết là cô nên dùng lait de concombre 2o) Lait d'amande dùng vào buổi tối thì hơn, còn nếu muốn dùng nó thay crème thì dùng lúc nào cũng được. 3o) Tay chân có thể giải thêm nếu tuổi cô chưa quá 22 4o) Đến tuổi già thì hay có mụn ở mặt vì tuổi ấy máu huyết và các cơ quan trong người lưu thông và nảy nở một cách mạnh hơn. 5o) Hanoi có rất nhiều chỗ sửa da mặt, đến các hiệu tây dùng điện thì hơn.

CÔ NGUYỆT (TÂY NINH). — Muốn được nước da mịn màng không có mụn cô nên dùng crème Tsar và lait d'amande. Vui lòng mua dùm cô

CÔ PHƯƠNG (CÀ MAU). — Mấy người tau đó chỉ là thợ trồng răng, phải đến các bác sỹ chuyên môn về nha khoa. Hai cái răng đó muốn nhổ cũng dễ và trồng răng khác cũng được. Hãy lên Saigon đến bác sỹ chuyên môn về răng mà sửa, chỉ tốn chừng 100p (cả nhổ và trồng).

CÔ TỔ-LOAN (VINH)—Nhề nổi ruồi, cho hơi rớm máu rồi bôi thuốc vào.

CÔ TUYẾT MAI (CAMLÔ). — Dùng lait d'amande bôi da mặt. Vui lòng mua dùm cô. Giá 10p 00. Thêm 2p. cước phí nhà bưu điện.

CÔ KIM DUNG (CÁT HẢI). — 1) Như thế là béo song không lo, mới 19 tuổi, còn cao được nữa. Cao hơn số cân ấy sẽ vừa. 2) Phấn dùng màu ocre foncé, son rouge n° 2 má hồng màu carotte. 3) Áo bận màu mận, và beige hoặc gris beige hay mauve 4) Dề ngôi lệch, tóc quăn, fard đánh vào dứa má mặt sẽ thon.

Chả Cua Quảng - Đông
VẬT LIỆU — Cua, haricot vert ướp, nấm rơm, hành tây, đường, muối tiêu, nước mắm tàu, bột vệt, tỏi.

Cua luộc chín, rửa sạch. Tỏi lột băm nhỏ. Bật chảo nóng, nỏ sôi để tỏi cho thơm. Haricot vert luộc sẵn chín, nấm rơm chiên chín. Bỏ ướp vào chảo mỡ sôi xào ướp chín, để haricot và nấm rơm vào nêm đường muối vừa ăn. Đoạn múc ra. Hột vệt đánh nhỏ. Lăn này rúng mỡ sôi chảo, nước nóng đổ hột vệt vô bỏ những thứ xào trước vào giữa, hột vệt vàng cuốn lại đem ra chẻ sauce.

Cách nấu sauce: rửa chén bột mì chẻ dầm khuấy đều, nước mắm tàu, đường, nước ngọt. Bật chảo nước sôi, trút bột khô vô chiên, bột vàng chẻ nước ngọt, nêm vừa ăn, vừa mặn vừa ngọt, vừa chua.

Thịt sào khoai môn Tàu

Tương bắc thảo (tương hột) Môn tàu xắt nhỏ bằng ngón tay, tỏi băm nhỏ, hành ta xắt mỏng, thịt gà hay thịt heo quay, chặt nhỏ.

Tương rửa sạch dầm nhuyễn quấy nước cholong. Mỡ nóng để tỏi vô chiên vàng, chẻ nước tương vô, rồi để thịt vô xào cho thấm đoạn xúc ra đĩa. Môn chẻ mỡ vô chảo xào rồi đổ nước vô, dậy kín cho mềm, kể nêm đường, muối, đoạn để thịt vô trộn đều, dậy lại cạn bớt nước rồi múc ra.

DIANE HẠNH

SEN TỊNH ĐỀ

(Tiếp theo trang 7)

— À bệnh tình ông bạn của anh ra sao? Hình như anh có vẻ lo lắng, phiền muộn về chuyện ấy thì phải!

— Cảm ơn chị, bạn tôi... có nhiều hy vọng qua khỏi.

Tú kinh sợ đặt mạnh cái chén xuống bàn. Nhưng nàng chần tỉnh được ngay, rồi cố lấy giọng thản - nhiên, hỏi Trần:

— Vậy thế mới là có hy vọng qua khỏi?

— Vâng, nhưng không đáng lo ngại quá như đêm hôm qua nữa.

— Ông Hoài... à, có phải ông bạn anh là ông Hoài không nhỉ?
Trần gật đầu:

— Vâng, Hoài.

Tú cố nén một tiếng thở dài.

Trần ngồi im, hai mắt nhìn dăm chiêu lên một tấm ảnh con đề ở trên mặt bàn giấy. Tú đưa mắt nhìn theo, thì, thực không còn nghi ngờ gì nữa, tấm ảnh con đề ở bàn giấy Trần là ảnh Hoài.

Ôc nàng hoang - mang. Không tự chủ được nữa, nàng hỏi Trần:

— Ông Hoài mắc bệnh gì thế anh?

Trần như người sực tỉnh, vội đáp:

— À cảm nhiễm qua loa.

— Qua loa sao nặng thế? Vậy ông ấy năm điều-trị ở nhà thương?

CÁC CHỊ EM YÊU THƠ ĐỀU NÊN CÓ 1 QUYỀN THI-CA HỢP-TUYỂN ĐẦY ĐỦ

cây xin giới thiệu với các chị em một quyển
nghiên-cứu thơ và trích thơ rất có giá-trị

Thi-Nhân Việt-Nam

(1932 — 1941)

của HOÀI-THANH và HOÀI-CHÂN

LẦN IN THỨ HAI ĐÃ CÓ BẢN TỪ ĐẦU NĂM 1943

Hơn 400 trang — gần 40 bức ảnh. Bìa của Họa-sĩ Nguyễn-đỗ-Cung

GIÁ BAN: loại thường 4\$25; loại bouffant: hảo hạng 7\$00; loại vergé baroque crème 20\$00; (xin gửi thêm 0\$50 tiền cước)

NGUYỄN-DUC-PHIÊN xuất - bản nhà postale 34. Huế

DOCTEUR

HY

18. RUE RICHAUD, 18

(Đầu phố Hội-Vũ)

HANOI

Chữa các Bệnh

Chuyên-môn về :

Bệnh Hoa - Liễu

Bệnh Đàn - Bà

Tiếng mưa to làm át câu hỏi của Tú. Trần im lặng, đắm nhìn ra ngoài sân. Hình như mưa gió lúc ấy làm cho chàng không yên tâm. Nhìn Trần, Tú thấy như được chiêm ngưỡng hiện thân của sự lo nghĩ. Có một cái gì đẹp đẽ quá tỏa ra ở nét mặt đắm chiều, ở hai mắt nhìn lo lắng và ở tăng trán như biểu-ộ tất cả sức gay go của tư-tưởng.

Tú biết Trần đương đầu một tâm-trạng ghê gớm dưới cái bề ngoài thản-nhiên. Nàng hiểu ngay rằng lúc này Trần đương lo lắng vì bạn. Tuy Trần cố dấu nhưng bây giờ thì Tú biết thừa rằng bệnh tình Hoài tất phải trầm trọng lắm.

Giữa lúc ấy, một tiếng kệt cửa làm Tú giật mình. Nàng ngoảnh nhìn ra thì thấy một thiếu nữ chạy từ ngoài vào. Có lẽ vì vội vàng nên thiếu nữ không kịp nhìn thấy Tú. Áo nàng ướt, hẳn là vì bị mưa. Đầu tóc nàng bơ phờ, chắc vì vội vàng không kịp sang sửa. Lúc trông thấy Tú mới nàng đứng xững lại, ngạc-nhiên. Thật là một cách đứng xững nó đánh vào lòng người. Trần đứng vội dậy, mặt biến sắc đi, rồi chỉ kịp nói với Tú, «Chị tha lỗi», chàng đã chạy vội ra với thiếu-nữ. Hai người nói với nhau rất nhỏ, Tú không biết rõ là gì, nhưng nàng đoán được

THU' TIN

Đã nhận được mandat của quý vị kê dưới đây, vậy xin cảm tạ.

Bà Trương-văn-Huân (Saigon), ông Trần văn Tiền (Biên Hòa), bà Bùi văn Yến (Sơn Tây), cô Nguyễn thị Thu Ngân (Hà Tĩnh), Maison Buffle d'or (Nam Định), bà Lê Minh (Thanh Hóa), ông Võ văn Kịch (Phnom Penh) cô Mỹ Đức (Cần Thơ), ông Hoàng kim Tào (Caobang) ông Trần đức Chí (Haiphong) cô Nguyễn phương Hạnh (Bến Thủy) ông Bửu Liêm và ông Phạm Phúc (Faifoo) ông Phạm đình Di (Thakhek) cô Loan Xuân và ông Trịnh văn Hào (Saigon) S.E. Cung đình Vạn (Phước Thọ) cô Thu Thủy (Huế) cô Nguyễn thị Liên (Hải Dương) bà Châu Tông-Thọ (Sơn Tráng) bà Quảng Hóa (Phủ Nho Quan) ông Phạm quang Huy (Bắc Giang) bà Ngô văn Đồng 'Vàng Danh' ông Thanh Tao 'Vinh' cô Hoàng thị Ương Pakha' cô Lợi 'Huế' cô Lan 'Lục Nam' ông Dung 'Dalat' cô Vũ thị Cúc 'Phước Diêm' bà Hiền Lan 'Niên Bình' bà Nguyễn quý Cảnh và bà Trần cao Tiểu 'Thanh Hóa' cô Bạch Tuyết 'Nhatrang' ông Phan huy Xương 'Huế' ông Hoàng đức Thảo 'Thái nguyên' cô Kim Nhung 'Cù lao giêng' ông Lê văn Giàu 'Thủ đầu một' Maison Hạc Thành 'Thanh Hóa' cô An thị Nga 'Yên Bái' cô Kim Thọ 'Phước Diêm' cô Tùng Diêm 'Dalat' cô Lưu mộng Hùng 'Cái Bè' cô Tuyết Hợp 'Saigon' cô Phạm thị Thương Baria' ông Phạm đình Thọ 'Hanoi' S.E. Đàm duy Huyền 'Hanam' cô Trúc Như (Thanh Hóa).

Cô HUỖNH THỊ NHỊ 'Bến tre' vừa nhận được mandat 5p. đã vào sổ.

tất có sự gì quan - trọng. Quả nhiên, một lát nàng thấy thiếu nữ mở cửa bước ra. Một cái xe tay vịn chờ ở đấy. Qua cửa, Tú thấy thiếu nữ bước lên xe, rồi xe chạy giữa lúc trời ào-ạt mưa càng to.

Trần trở vào, Tú nhận thấy nét mặt chàng tái đi. Chàng vớ vội lấy cái mũ và chiếc áo đi mưa rồi nói với Tú :

— Chị làm ơn trông nhà giúp tôi một lát. Tôi có việc gấp lắm, cần phải đi ngay. Chị tha lỗi cho.

Rồi không đợi nàng đáp nữa, Trần vội vàng đi ra cửa.

Trời mưa vẫn không ngớt.

(Còn nữa)

Cô NGUY PHƯƠNG HANH 'Vinh' đã vào sổ báo rồi.

Cô TUYẾT MAI 'Đông hà' cô cho biết địa chỉ cũ ở đâu để tiện việc sổ sách.

Cô NG. THI THÀNH (Vinh yên) hạn báo đến 20-5-43 hết.

Cô THU THỦY Huế' hạn báo đến 4-1-44 mất sổ nào cho biết sẽ gửi thưởng.

Cô THÚY MỸ 'Nam Định' hạn báo đến 22-8-43 hết.

Cô AN THI NGÀ 'Yên Bái' hạn báo đến 26-9-43 hết.

Cô PHƯƠNG ANH 'Nam Định' chỉ có cotton broder của Nhật, có mua gửi chừng 5p.

Ô. ĐỖ GIANG 'Haiphong' đã nhận được.

Cô NHƯ' NGÀ 'Thanh Hóa' Bài đó bây giờ khi muộn. Cuộc thi Tâm-lý đã chấm rồi.

Ô. LONG 'Saigon' đã nhận được. Rất cảm động những lời khuyến khích của ông.

TR. BẾN-CŨ Không chắc có về. Chờ nhật cứ đợi. Gửi báo hàng ngày như thế bất tiện. Đã nhận được thư. Rất cảm động.

Giới thiệu sách

Chúng tôi vừa nhận được cuốn 1. — « Cùng một kiếp » của Lê văn Trương giá 2p.10 do nhà sách Hương sơn hàng Bông gửi tặng vậy xin cảm ơn nhà xuất bản và giới thiệu cùng bạn đọc.

2. — « Nhà văn hiện đại » quyển II của Vũ ngọc Phan do nhà Tân dân gửi tặng. Sách có giá trị, in mỹ thuật vậy xin cảm ơn nhà xuất bản và giới thiệu cùng bạn đọc.

NHÂN - SÂM

DƯƠNG-VINH

Đại bổ khí - huyết dùng cho các bà :
Ôm yếu, xanh xao,
kém ngủ ít ăn,
kinh-nguyệt bất điều
sau khi sinh nở,
các cụ già

nhà thuốc

THU' O'NG-ĐU' C

15. Phố nhà Chung 15

HANOI

Tel. 1629

VU-DINH-TAN

Tổng Phát Hành — 178, Lạch-tray — HAIPHONG

MUỐN CÓ

Nhà lầu ô-tô

Nên mua

XÒ XÒ ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỖI XÒ

THANH-HU'ÔNG

48, Phố Phúc - Kiên — Hanoi

HIỆU BÁNH KHÉO NHẤT HANOI.

ĐỦ CÁC THỨ BÁNH MỨT LỐI TA,

NHẬN LÀM BÁNH Đám CƯỚI.

Cần đề ý hai điều

1) Phương thuốc ho lao của cụ TRỊNH-HẢI LONG (nội tổ ông đốc học HAO) là đáng tin cậy vì đã cứu sống nhiều người mắc bệnh ho lao, ho ra máu hay ho đàm. Có 2 thứ (6\$ và 4\$50) hạng đặc biệt 8\$00

2) Toàn cốt Đại-A-Đông ai cũng rõ sự công hiệu của Nước Cốt Sâm Cao-Ly (con sâm Cao-Ly chưng lấy nước cốt) Đại tài bổ dưỡng người già yếu Thanh niên nam nữ gầy còm, bạc-nhược. Ve lớn 6\$00. Nhỏ 4\$00 Hạng đặc biệt 8\$00 ở xa mua gửi mandat cho ông.

Trịnh-văn-Hảo

110, Rue de Vasseigne, Tân-dinh — Saigon

Trắng ngà

Là thứ thuốc rửa men răng, trừ sâu răng, hợp vệ sinh, đánh răng trắng như ngà, đánh luôn từ trẻ đến già, răng không bao giờ hỏng, thật giúp ích các bà, các ông.

Hộp 64 grammes đánh được 32 lần giá 0\$30, có bán tại các đại lý Dầu-chối Hoa-kỳ và Phòng tích Con chim, Cần Đại lý các tỉnh, hỏi :

AN HA 13 rue du Culores Hanoi

Theo phương - pháp đã chỉ rành
trong bản chữ Quốc - ngữ ở mỗi hộp

Phấn **MURAT** và phấn **SUPER-MURAT**

Thì dầu da mặt sạm, có tàn-nhang, và nếp nhăn cũng
được đẹp lóng lẩy như người có màu da **TRẮNG MỊN**

TỔNG ĐẠI-LÝ : BẮC-KỲ, AI-LAO

Établissements **VAN-HOA** 8, Cantonnaires — Hanoi